

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **I. M.**

toho času Věznice Heřmanice

sídlem Orlovská 670/35, 713 02 Ostrava

zastoupený Mgr. Petrem Kazderou, advokátem

sídlem Jiráskovo náměstí 159/10, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Heřmanice**

sídlem Orlovská 670/35, 713 02 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí Vrchního komisaře vězeňské služby ČR, Věznice Heřmanice ze dne 3. 1. 2019 č. j. VS 14705-168/ČJ-2016-803532, ve věci uložení kázeňského trestu

takto:

- I. Rozhodnutí Vrchního komisaře žalované ze dne 3. 1. 2019 č. j. VS 14705-168/ČJ-2016-803532 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit České republice na náhradě nákladů řízení částku, jejíž výše a splatnost budou stanoveny samostatným usnesením, na účet Krajského soudu v Ostravě.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 22. 1. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2019 č. j. VS 14705-168/ČJ-2016-803532 (dále jen „napadené rozhodnutí“) o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 21. 12. 2018, kterým byl žalobce umístěn do uzavřeného oddělení na tři dny nepodmíněně za použití návykové látky; rovněž navrhl zrušení prvostupňového rozhodnutí. Žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě z 8. 2. 2018 č. j. 22 A 138/2016-63, kterým bylo předchozí rozhodnutí žalovaného z 8. 9. 2016 a i jemu předcházející rozhodnutí z 2. 9. 2016 zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení s tím, že v kázeňském řízení byly porušeny zásady presumpce neviny a in dubio pro reo, skutkový stav neměl oporu v provedeném dokazování a vyžadoval zásadní doplnění dokazování. Podle žalobce ani nově provedeným dokazováním zjištěný skutkový stav nemůže být podkladem pro zjištění viny žalobce a pro uložení trestu a žalovaným jsou nadále porušovány zásady presumpce neviny a in dubio pro reo.
2. Žalobce dále namítl nezákonný postup žalovaného, kdy poté, co byla věc vrácena krajským soudem žalovanému k dalšímu řízení, byla vedením řízení pověřena nová osoba. Žalobce poukázal na ustanovení § 51 zákona č. 169/1999 Sb., zákona o výkonu trestu odnětí svobody (dále jen zákon o výkonu trestu), podle kterého má kázeňskou pravomoc generální ředitel vězeňské služby a ředitelé věznic, jinak jím pověřené osoby. Podle žalobce nebyl ke změně pověřené osoby žádný důvod, a proto je změna nezákonná.
3. Žalobce dále vytkl žalovanému, že na základě provedeného kázeňského řízení a skutečně provedeného dokazování nemohlo dojít k jednoznačnému závěru o vině žalobce a následně k uložení kázeňského trestu. Obhajoba žalobce je konstantně postavena na tom, že byl nevědomě intoxikován amfetaminem jiným odsouzeným prostřednictvím podané kávy. Provedenými důkazy nebyla tato obhajoba žalobce zpochybněna, žalovaný však přesto dospěl k domnělému vyvracení obhajoby žalobce na základě toho, že pochybnosti vyvstálé z dokazování vykládal v neprospěch žalobce a k výroku o vině dospěl na základě

nepřípustných důkazů. Ve prospěch žalobce mělo být vykládáno zjištění ohledně ztráty sportovních bot. Podle sdělení policejního orgánu ke ztrátě sportovních bot odsouzeného H. nedošlo, ale tyto byly předmětem směny. Naopak žalovaný je vyložil v neprospěch žalobce ve spojitosti s odložením trestního stíhání odsouzeného J. H. ve věci podezření ze spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy ve stádiu pokusu. Žalovaný dále nesprávně přičetl k tíži žalobce, že se žalobci před podáním vzorku nechťelo 2,5 hodiny močit, aniž by pro své úvahy měl zpracován znalecký posudek z odboru urologie. Další skutečnost, kterou žalovaný měl vyložit ve prospěch žalobce, je to, že informace o možném zneužití návykové látky vzešla z okruhu vězněných osob. Toto zjištění podle žalobce podporuje jeho obhajobu o nevědomé intoxikaci. Samotná intoxikace by totiž byla osobě (jinému odsouzenému), která intoxikovala žalobce, k ničemu, neboť by nevedla ke kýženému výsledku, kterým bylo právě kázeňské stíhání žalobce, pokud by o něm nepodal zprávu. V této souvislosti žalovaný opomněl, že existoval svědek M. J., který byl v minulosti vyslechnut v jiné věci a který měl údajně vypovědět, že zaslechl odsouzeného J. H., jak říkal, že se „konečně M. zbavil“. Tohoto svědka žalovaná nevyslechla.

4. Žalobce namítal nepřipustnost použití znaleckého posudku z oboru psychiatrie obsaženého v trestním spise Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 2T 10/2018, neboť byl opatřen pro účely jiného řízení; i kdyby však byl tento důkaz přípustný, neprokazuje žalobcovu vinu. Žalovaný dále vyšel z odborného vyjádření znalce z oboru toxikologie, které však obsahuje pouze obecné závěry o vlivu pervitinu na lidský organismus, aniž by bylo zpracováno na základě konkrétních hodnot o množství omamné látky, její koncentraci, její kvalitě, konkrétnímu fyzickému a psychickému stavu žalobce a podobně. I toto odborné vyjádření navzdory své obecnosti podporuje obhajobu žalobce, neboť v něm znalec uvedl, že k posouzení aktuálního ovlivnění uživatele je vhodné analyzovat vzorek krve, což se nestalo. Žalovaný dále mylně hodnotí výpověď svědků, kteří v inkriminované době obývali ložnici společně s žalobcem (odsouzení H., K., P. a Z.) tak, že tito svědci účinky drogy na žalobci nepozorovali, protože opačnou výpověď by si přivodili řízení o kázeňském přestupku; naopak mnohem jednodušší a logičtější se jeví závěr, že tito svědci účinky drogy na žalobci nepozorovali, neboť množství látky bylo stopové a vedlo pouze k tomu, že žalobce nemohl spát a do noci si kreslil, jak vypověděl odsouzený K.
5. Dále žalobce nesouhlasil s hodnocením jednotlivých výpovědí svědků, zejména odsouzeného T. K., P. P., J. H. a I. Z., které považuje za tendenční.
6. Za nezákonné považuje žalobce rovněž odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v bodě 15, že k závěru o vyvrácení obhajoby žalobce o nevědomé intoxikaci dospěl i Okresní soud v Ostravě v usnesení sp. zn. 2 T 10/2018, potvrzeném Krajským soudem v Ostravě usnesením č. j. 6To 139/2018-338 z 23. 5. 2018. Podle žalobce jediným poznatkem, který si může žalovaný učinit z obsahu usnesení Okresního soudu v Ostravě, je, že trestní stíhání vedené pro skutek, které je předmětem tohoto kázeňského řízení, bylo pravomocně zastaveno. Žalobce s odůvodněním tohoto usnesení přirozeně nesouhlasil, nicméně stížnost pouze proti odůvodnění usnesení není podle trestního řádu přípustná.
7. Podle žalobce vždy musí být zjišťovány konkrétní okolnosti každého individuálního případu, zda bylo použítí návykové látky vědomé či nevědomé, zda neexistuje některá z okolností vylučujících protiprávnost a podobně. Žalovaný však presumuje vinu žalobce a

pouze si vybírá z důkazních prostředků ty důkazy, které tento předem stanovený závěr podporují.

8. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Poukázal na ustanovení § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu, přičemž k naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku postačuje nedbalostní zavinění. Odsouzený je podle žalovaného plně odpovědný sám za sebe, za své jednání a za výsledek svého jednání. Testování odsouzených se praktikuje náhodně, případně při podezření na zneužití návykových látek. V prostředí věznice je známý fakt možnosti kontaminace ze strany spoluodsouzených, je tedy na každém odsouzeném vyrovnat se s tímto rizikem. Navíc se poukazem na nevědomou intoxikaci odsouzení běžně brání. Tvrdí-li žalobce, že vědomě nepoužil intoxikovanou kávu, pak ji požil nevědomě a za daných okolností v prostředí věznice, o tom vědět měl a mohl. Podle žalovaného je zavinění formou nedbalosti žalobce nade vší pochybnost dostatečně prokázáno, tvrzená verze žalobce vyvrácena, pochybnosti, které by směřovaly k použití principu *in dubio pro reo*, byly řádným doplněním důkazního materiálu odstraněny. Proto žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou.
9. U nařízeného jednání oba účastníci na svých skutkových tvrzeních setrvali.
10. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 18. 7. 2016 v 15:45 hod. bylo u žalobce na základě podezření ze zneužití omamných a návykových látek provedeno testování tělních tekutin (moči), přičemž ve vzorku byla prokázána následným toxikologickým vyšetřením v toxikologické laboratoři při ústavu soudního lékařství FN SP v Ostravě-Porubě pozitivita na metamfetamin a amfetamin. Žalobci nebyly zjištěné látky lékařem zdravotnického střediska Věznice Heřmanice ordinovány. Žalobce uvedl, že si není vědom toho, že by omamné látky požil, nicméně měl spory s odsouzeným J. H., kterému jako mluvčí zakázal nosit do ložnice drogy a pro nerespektování tohoto pokynu jej vyzval, aby si zařídil přemístění na jinou ložnici. Den předtím, než byla u žalobce zjištěna kontaminace, se s ním J. H. snažil udobřit a nabídl mu kávu, což žalobce vnímal jako přátelské gesto, dnes však má za to, že káva byla pouze záminkou, jak mu podstrčit drogu. Odsouzený J. H. popřel, že by žalobci kávu nabídl. Ve věci byli vyslechnuti spoluvězni, kteří měli být u pití kávy přítomni, a to dvakrát, podruhé po zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného krajským soudem. Svědek T. H. při první výpovědi uvedl, že viděl, jak odsouzený J. H. v rámci usmíření předešlého sporu předal žalobci hrnek kávy, kterou žalobce vypil. Svědek P. uvedl, že viděl odsouzeného J. H., jak na pokoji č. X ubytovny X nasypal z papírku do hrnku s kávou pravděpodobně cukr. Dále byl vyslechnut svědek Z., který ve věci neuvedl žádnou relevantní skutečnost. Dne 2. 9. 2016 rozhodl speciální pedagog tak, že žalobce porušil stanovenou kázeň a pořádek, požil návykovou látku ve smyslu § 28 odst. 1 a 3b zákona o výkonu trestu a podle § 46 odst. 3 písm. g) zákona o výkonu trestu mu uložil kázeňský trest - celodenní umístění do uzavřeného oddělení na tři dny nepodmíněně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce stížnost, kterou Vrchní komisař Věznice Heřmanice dne 8. 9. 2016 zamítl.

12. Dne 8. 2. 2018 rozhodl Krajský soud v Ostravě pod č. j. 22 A 138/2016-63 o zrušení jak rozhodnutí Vrchního komisaře Věznice Heřmanice ze dne 8. 9. 2016, tak rozhodnutí speciálního pedagoga z 2. 9. 2016, neboť v rozhodnutích byl porušen princip presumpce neviny, princip in dubio pro reo a zjištěný skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně pro rozhodnutí o vině žalovaného. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, o které dosud nebylo rozhodnuto.
13. Po rozhodnutí krajského soudu byl spis žalobce doplněn o kopii trestního spisu Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 2 T 10/2018, zejména o usnesení ze dne 7. 2. 2018 č. j. 2 T 10/2018, kterým bylo z důvodu uvedeného v § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu zastaveno trestní stíhání žalobce pro skutek kvalifikovaný jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 odst. 1 písm. g) trestního zákoníku, jehož se měl dopustit jednáním, které je předmětem kázeňského trestu, neboť tento skutek není trestným činem a není důvod k postoupení věci. Dále byli vyslechnuti svědci, k průběhu odběru moči svědkové M. V., P. M., P. M. a R. V., k průběhu pití kávy opětovně svědkové P., K., Ž. a J.
14. Dne 21. 12. 2018 rozhodl speciální pedagog OVT o uložení kázeňského trestu celodenního umístění do uzavřeného oddělení na tři dny nepodmíněně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce stížnost, o které bylo dne 3. 1. 2019 rozhodnuto napadeným rozhodnutím.
15. Ve dnech 10. 10. – 13. 10. 2016 žalobce trest vykonal.
16. Stěžejní žalobní bod žalobce spočívá v námitce, že mu nebyla v řízení prokázána vina, tedy vědomé požití zakázané látky.
17. Podle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je odsouzený ve výkonu trestu povinen mimo jiné *dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců vězeňské služby*. Podle § 28 odst. 3 písm. b) tohoto zákona je mimo jiné *zakázáno vyrábět, přechovávat a konzumovat alkoholické nápoje a jiné návykové látky*. Podle § 46 odst. 1 tohoto zákona je *kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti pořádku nebo kázně během výkonu trestu*.
18. V projednávané věci se jedná o rozhodnutí, které dle nálezů Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. PL. ÚS 32/08 podléhá soudnímu přezkumu, neboť se týká základních práv a svobod jeho adresáta. Kázeňské řízení je ve smyslu evropské judikatury svou povahou řízením trestním, kde je plně na rozhodujícím orgánu, aby i bez návrhu zjišťoval všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného. Je povinností správního orgánu rozhodujícího o kázeňském trestu skutkově, právní stav zjistit a rozhodnout o něm (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018 č. j. 5 As 83/2013-34).
19. Mezi stranami je nesporné, že v moči žalobce byly nalezeny zakázané návykové látky, přestože mu lékařem takové látky v inkriminované době podávány nebyly. Jelikož je odsouzeným zakázáno návykové látky konzumovat, došlo tím k porušení povinnosti stanovené v § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu. Aby se však zároveň jednalo o kázeňský přestupek ve smyslu § 46 odst. 1 téhož zákona, muselo by se ze strany žalobce jednat o zaviněné porušení povinnosti.
20. Zákon o výkonu trestu nestanoví, o jakou formu zavinění se v případě kázeňského přestupku jedná. Za této situace podle názoru krajského soudu postačí konstatování o porušení povinnosti ve formě nedbalostního zavinění (srov. rozsudek Nejvyššího

správního soudu č. j. 2 As 101/2014-26 z 5. 12. 2014 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 338/2018-50 ze 17. 4. 2019). Z § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu vyplývá požadavek na náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného. Nutnost prokázání viny odsouzeného jako podmínku pro uložení kázeňského trestu stanoví rovněž § 58 odst. 5 vyhl. č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, která obsahuje podrobnosti projednávání kázeňského přestupku. Odpovědnost za náležité objasnění okolností kázeňského přestupku o prokázání viny odsouzeného přitom nese správní orgán, který o uložení kázeňského trestu rozhoduje. Na samotné řízení v kázeňském trestu se podle § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu nevztahuje zákon č. 500/2004 Sb. správní řád, jelikož však zákon o výkonu trestu neobsahuje úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů, uplatní se dle § 177 odst. 1 správního řádu i v tomto řízení § 2 až 8 správního řádu ukládající správnímu orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž jsou důvodné pochybnosti. Správní orgán ukládající kázeňský trest tedy nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí, případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007-124, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012-44, nebo citovaný rozsudek č. j. 9 As 338/2018-50).

21. Povinností správních orgánů tedy bylo prokázat bez důvodných pochybností buď to, že žalobce, ač obeznámen se zákazem plynoucím z § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu, návykovou látku sám konzumoval, nebo že si byl vědom, respektive si vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl být vědom toho, že návykovou látku konzumuje. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatuje, že „(...) *skutek spočívající v neoprávněném užívání návykových látek, jímž byl odsouzený M. shledán vinným, byl speciálním pedagogem dostatečně nepochybně prokázán*“. V prvostupňovém rozhodnutí speciální pedagog uzavřel, že „(..) *za stavu kdy byla obhajoba odsouzeného M. spočívající v nevědomé intoxikaci kávou provedenými důkazy jednoznačně vyvrácena, lze bezpochyby konstatovat, že odsouzený I. M. se dopustil kázeňského přestupku tím, že (...) si opatřil a užil nezjištěné množství látky obsahující amfetamin a metamfetamin*“. Podle speciálního pedagoga tak žalobce užil návykovou látku úmyslně a žalovaný tento jeho závěr potvrdil.
22. Z prvostupňového rozhodnutí ani z napadeného rozhodnutí však není zřejmé, na základě jakých úvah a jakých důkazů dospěly správní orgány k závěru o vině žalobce ve formě úmyslu. Žalobce vědomě požití zakázané látky vyloučil a v řízení žádný z vyslechnutých svědků neuvedl, že by jej při konzumaci návykové látky viděl. Žalobce dále přednesl vlastní skutkovou verzi děje, kterou nelze označit za zcela nepravděpodobnou, nadto jeden svědek ve své výpovědi podané bezprostředně po události viděl, že spoluvězeň Haluza manipuluje s hrnkem žalobce. Jak speciální pedagog, tak žalovaný však v rozhodnutí o kázeňském trestu po shrnutí obsahu svědeckých výpovědí a zjištění z učiněných dalších důkazů toliko konstatovali, že cizí zavinění nebylo prokázáno a tvrzení žalobce označil za účelová a nedůvěryhodná s ohledem na jeho drogovou minulost a s ohledem na to, že nevědomá intoxikace je běžnou obhajobou odsouzených. I kdyby provedené důkazní prostředky neprokázaly, že žalobci skutečně bez jeho vědomí látku někdo podal, neposkytují na druhou stranu ani dostatečnou oporu pro závěr, že je tato možnost jednoznačně vyloučena a že si žalobce látku požil vědomě sám; to, že nebylo prokázáno, že žalobci látku někdo bez jeho vědomí podal, neznamená, že byla prokázána jeho vina. Povinností správního orgánu přitom bylo prokázat zavinění samotného žalobce, a to ve formě úmyslu, ke které správní orgány dospěly, nikoliv vyloučit zavinění cizích osob.

Správní orgány se však zaviněním žalobce blíže nezabývaly a dokazování v tomto směru nevedly.

23. Teprve až ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl argumenty, kterými by bylo teoreticky možné vyvrátit tvrzení žalobce, že zakázanou látku vědomě nepožil, a dovodit tak jeho zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Takové doplněné argumentace v řízení před správními soudy však nelze přijmout. Důvody, pro které bylo vydáno rozhodnutí, musí správní orgán vtělit do jeho odůvodnění a nikoliv je doplňovat v řízení před správními soudy (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012-44, ze dne 10. 2. 2016, č. j. 4 As 207/2015-107, ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013-67, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, dále např. citovaný rozsudek č. j. 9As 338/2018-50, a další).
24. Krajskému soudu je znám konstantní názor Ústavního soudu, že na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů, neboť v kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase (viz např. usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. I. ÚS 1785/08, nebo ze dne 4. 2. 2010, č. j. II. ÚS 3239/09). Jak však dále vyplývá z výše uvedené judikatury Ústavního soudu, jakož i z judikatury Nejvyššího správního soudu, i v takových řízeních je povinností správního orgánu náležitě zjistit skutečný stav věci, resp. řádně odůvodnit přijaté závěry (vedle výše uvedené judikatury viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013 - 34, nebo ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 As 89/2014 - 25). Byla-li proto u žalobce zjištěna přítomnost návykové látky, avšak tento popřel její vědomé požití, bylo na správních orgánech, aby při absenci přímého důkazu o vině žalobce prokázaly pomocí řetězce nepřímých důkazů, že tvrzení žalobce je nevěrohodné a účelové, případně že jednal natolik neopatrně, že porušil zákonem stanovenou povinnost z nedbalosti. V dané věci však takto postupováno nebylo. Až ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, proč se dle jeho názoru žalobce dopustil zaviněného porušení zákonem stanovené povinnosti. Jak již však bylo výše uvedeno, v řízení před správními soudy nelze doplňovat odůvodnění správních rozhodnutí. Důvody, pro které bylo vydáno rozhodnutí, musí správní orgán vtělit do jeho odůvodnění, a nikoliv je doplňovat v řízení před správními soudy. Za této situace napadené rozhodnutí trpí vadou podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů rozhodnutí, a proto je krajský soud v souladu s tímto ustanovením zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
25. Vzhledem k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro chybějící úvahu a dokazování k formě zavinění žalobce se krajský soud pro nadbytečnost nezabýval žalobními námitkami hodnocení důkazů. K námitce nemožnosti použít znalecký posudek zpracovaný v trestním řízení v řízení o kázeňském přestupku krajský soud poukazuje na ustanovení § 58 odst. 3 vyhlášky č. 335/1999 Sb., podle kterého *v řízení o kázeňském přestupku je důkazním prostředkem vše, co může přispět k objasnění skutku, zejména vlastní zjištění zaměstnance Vězeňské služby, výpovědi odsouzených a jiných osob, věci, listiny a ohledání*. Použil-li žalovaný, resp. speciální pedagog listinu obsahující znalecký posudek jako důkaz, postupoval v souladu s tímto ustanovením.
26. Co se týče námítka procesního pochybení, která podle žalobce spočívá ve změně v pověření úřední osoby, krajský soud uvádí, že podle § 51 odst. 1 zákona o výkonu trestu

vskutku má kázeňskou pravomoc generální ředitel vězeňské služby a ředitelé věznic, jinak jím pověřené osoby, kdy limity zmocnění pověřeným osobám však nejsou stanoveny a zákon o výkonu trestu nezná žádného „zákonného pověřeného pracovníka“. Ředitel věznice tedy může zmocnit kteréhokoliv zaměstnance a toto zmocnění kdykoliv změnit podle potřeby chodu věznice. Žalobce nadto netvrdí, že by jakým způsobem toto případné procesní pochybení zasáhlo do jeho veřejných subjektivních práv. Z obou těchto důvodů krajský soud shledal tuto námitku jako nedůvodnou.

27. Žalobce žalobou navrhl zrušení rozhodnutí prvostupňového rozhodnutí, což je postup předvídaný ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s., krajský soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto tak nepostupoval; o návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106).
28. Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobce podle obsahu spisu spočívají pouze v nákladech právního zastoupení advokátem, který byl žalobci ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 23. 1. 2019, č. j. 25 A 17/2019 – 8, a v okamžiku vyhlášení rozsudku nebyly dosud známy. Krajský soud proto žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení a současně zavázal procesně neúspěšného žalovaného k náhradě těchto nákladů řízení žalobce státu podle § 149 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), s tím, že výše nákladů bude určena v samostatném usnesení (§ 61 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 24. dubna 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu